

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

VE STÍNU JUPITERA

L. B. ARLING

JINÉ SVĚTY

VE STÍNU JUPITERA

L. B. ARLING

VE STÍNU JUPITERA

L . B . A R L I N G

© L. B. Arling, 2026

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2026

Scheme and drawing © L. B. Arling, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0291-3 (print)

ISBN 978-80-278-1703-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1704-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1705-4 (pdf)

Věnováno Jiřině a Otakarovi, bez jejichž podpory by se tyto příběhy nikdy nemohly stát realitou. Věnováno také Františkovi, který mi koupil první encyklopedii vesmíru.

A dále věnováno skutečné posádce ESS: Michiel de Ruyter – Holanďanovi, Riwen a Fiddi.

ČÁST PRVNÍ

Vesmírem se šířila podivná energetická vlna. Jako nemá neviditelná tsunami si razila cestu vzducho-prázdným prostorem rychlostí světla. Během pár minut dorazila k Marsu, zalila lidskou kolonii na povrchu a roztavila všechny kovové přístroje. Vysílací antény se kroutily jako uvažené špagety a křehké dómy praskaly pod nápořem tepelné energie, trhající tenké plast-ocelové přepážky. Ve víru dekompresních proudů se z poničené základny drala mračna rozbitého vybavení smíšeného se zaskočenými obyvateli, lapajícími po unikajícím vzduchu.

Následně vlna dorazila k menší flotile automatických těžebních tahačů, vracejících se s cennými úlovky z asteroidového pásu za Marsem. Fúzní motory válcovitých strojů pukaly jako popkorn v mikrovlnce a brzy se celý roj strojů změnil v pouhá oblaka rozpínajících se trosek.

Vlna pokračovala dál, aniž by jí střet s rudou planetou jakkoliv ubral na síle. Letěla tak rychle, že před ní nebylo žádného varování. Ani poplašné systémy Teleskopu Carla Sagana, umístěného v libračním bodě L5, jen pár milionů kilometrů od Země, nedokázaly zareagovat včas a poslat lidem varování. V okamžiku, kdy přístroj zachytil smrtící vlnu, došlo zároveň i k jeho dokonalému zničení. Sluneční soustavou se tak zlověstně šířila kaskáda výpadků spojení a náhlých odmlčení lidských instalací. Bohužel zpráva o výpadcích letěla stejně rychle jako jejich příčina.

I kdyby tomu bylo jinak, lidstvu by těch pár minut navíc nepomohlo.

Vesmírná energetická tsunami se brzy prodrala až k Zemi.

Nejprve začala hořet atmosféra. Jen nakrátko, protože vzápětí ji vlna energie odfoukla podobně jako prach ze sto let zaprášené knihy. Hořící Země za sebou trousila popelavý závoj plynů a prachu, unášený proudem elektromagnetického záření někam dál do vesmíru.

Vše na přivrácené straně planety zemřelo během tří vteřin.

Ti šťastní, nacházející se ve chvíli příletu vlny na opačné straně Země, měli před sebou ještě smutných pár dnů bezmocného přežívání v ničivých rozmarech pomateného počasí, snažícího se vyrovnat katastrofické rozdíly tlaků mezi odvrácenou a přivrácenou stranou poraněné planety. Až skončí běsnění superbouří, zůstane jen tichá ledová pustina bez života, posázená opuštěnými ruinami měst.

Alexandr se neochotně protáhl, nadvzedl snímač mozkových vln do větší výšky a posadil se na postel z paměťové pěny.

Na podivné vize a sny byl člověk v jeho postavení dobře zvyklý, avšak dnešní intenzita zážitku jej přece jen trochu vyvedla z míry.

Chvíli musel netradiční vizi vydýchat. Ačkoliv podobné obrazy prožil mnohokrát, nikdy si nezvykl. Když se uklidnil, spustil holoprojektor.

„Datum 22. května 2124. Varování, změny v kauzální stuze. Aktualizuji předchozí model o nové posuny,“ ozval se tichým ženským hlasem počítač.

„Zobraz mi to,“ poručil Alexandr.

Přístroj promítl do prostoru trojrozměrný model osudu se všemi jeho linkami, odbočkami a křižovatkami.

Co se týče předpovídání budoucnosti, udělalo lidstvo celkem pěkný pokrok od doby, kdy potrhle zfeťované babky v Delfách požíraly houbičky po hrstech a máchaly seschlými prsty v misce zakrvácených zubů padlých nepřátel.

Dnes to byla regulérní věda založená na přesném měření kvantového pravděpodobnostního pole. Zatím to však byla věda tajná, otevřená pouze pro členy řádu Strůjců osudu.

Alexandr několikrát obešel složitý hologram a u toho ustaraně bručel.

Pro nezainteresovaného člověka by celý obraz připomínal spíše pomuchlané klubko různobarevných nití s milionem nesmyslných číslic, procentuálních ukazatelů a dalších parametrů stále se měnícího kvantového pole.

Pro něj to však bylo jako číst si ranní noviny.

„Tady je problém,“ prohlásil po chvíli a ťuknul prstem do nenápadného načervenalého bodu.

„*Linchpin 34 557,*“ informoval počítač. „*Poznámka vaší manželky: Kapitánova sebedůvěra v momentě ztráty člena posádky.*“

„Hm,“ zabručel Alexandr souhlasně. „Něco se stalo a Apollo má teď o čtyři procenta menší sebedůvěru. Vede to k zaváhání v místě 34 557.“ Na chvíli se odmlčel. „Nebude je chtít obětovat.“

„*Finální důsledek,*“ pokračoval počítač. „*Katastrofická kauzální fluktuace v Linchpinu 34 558 až 34 714. Všechny události za tímto bodem jsou pod třicetiprocentní pravděpodobností. Předpoklad přetržení kauzální stuhy.*“

„Vypočítej stav lodi v bodě 34 714 po změně kauzální linie,“ rozkázal ustaraný muž.

„Lod' byla zničena, pravděpodobnost osmdesát tři procent.“

Nával zmaru ho donutil přivřít oči.

„Tak to jsme nejspíš všichni mrtví,“ vydal ze sebe sklesle. „Zavolej ostatním. Zkusíme ještě něco vymyslet.“

O Apolu Magellanovi se dala říct spousta věcí. V první řadě byl určitě nejzkušenější astronaut v dějinách lidstva. Třicet let života strávil přímo ve vesmíru, z toho pak deset let jako velitel měsíční těžební stanice soukromé firmy ABMC, nejbohatší a nejvlivnější korporace světa. Jako první postavila byznys na těžbě vzácných prvků z pásu asteroidů za oběžnou dráhou Marsu.

Nikdo neměl prozatím delší služební záznam a bylo tak zcela logické, že jej jeho zaměstnavatelé vybrali jako kapitána první meziplanetární soběstačné lodi lidstva. To slůvko „soběstačné“ bylo v jejím popisu velice důležité.

Doposud se lidé dopravovali po blízké části sluneční soustavy jednoduchými kabinovými loděmi, které se komfortem příliš nelišily od letadel komerčních aerolinek. Krátký let na Měsíc se dal ještě vydržet, ale několikatýdenní plavba k Marsu byla opravdovým horoucím peklem. To se však mělo s příchodem éry soběstačných plavidel, nezávislých na zásobování, změnit. Najednou bylo na vše dost místa a tísnivé prostory kosmických plavidel zůstaly v propadlišti dějin.

Apolo se stal tváří úsvitu této nové éry lidské expanze ve sluneční soustavě. Byl drobného vzrůstu, s tělem poznamenaným pobytem ve vesmíru: abnormálně osvalené paže, které na vesmírných stanicích,

prostých jakékoliv přitažlivé síly, povětšinou zajišťovaly jediný způsob pohybu. A až komicky tenké atrofované nožky. Působilo to, jako by někdo zkušeného astronauta gorilích proporcí přerízl v pase a sešil ho s dolní polovinou těla čtrnáctiletého chlapce. S trochou fantazie vypadal jako superhrdina ze starých animáků.

I když mu bylo přes padesát, měl vzhled sotva čtyřicetiletého muže s hustými na ježka střiženými blondatými vlasy a stejně zbarveným, širokým knírem ve tvaru podkovy, svažujícím se na každé straně úst až dolů k bradě. Sytě modré oči, zasazené hluboko v kulatém obličejí, ozdobené jen nevýrazným obočím, prozrazovaly ostrým pohledem přísnou, nekompromisní povahu.

Koncem května roku 2124, pár týdnů před startem, si vyšetřil chvíli času, aby ještě naposledy navštívil manželku a dvě dospívající děti, bydlící v lesních čtvrtích několik desítek kilometrů od Berlína. Rodina ho vlastně znala víc z holovize než naživo, a proto si nebyli nijak zvláště blízcí. Doufal, že pokud přežije tuto misi, všechno se změní k lepšímu.

Do evropské metropole přiletěl raketou z korporátního výcvikového střediska astrotěžařů v Somálsku.

Ještě před sto lety by se městem proháněla auta a tisíce spěchajících lidí. Změnu odstartoval přechod k fúzní energii v první polovině jednadvacátého století. Pokračovalo to vynálezem kompaktního fúzního reaktoru, nazývaného KOFR. Společnost ABMC vyráběla verze, které nepřesahovaly velikost jednoho krychlového metru. Taková jednotka se pohodlně vlezla do většiny dopravních prostředků.

A tak se zrodily hovercary, létající auta, schopná rychle a mnohdy i bezpilotně přepravit cokoliv a kamkoliv bez nutnosti budování pozemní dopravní infrastruktury.

Centra měst se vyklidnila, lidé se odstěhovali do přírody, a jak to jen šlo, pracovali z domova. Silnice se transformovaly v cyklostezky a vycházkové pěšiny. Evropská města se ponořila zpátky do lesů, které nakonec pomohly zmírnit dopady globální změny klimatu. Zmizely obchody, vše se nakoupilo přes internet a do brou polovinu pracovních míst nahradili roboti a autonomní systémy. S rozvojem elektronických databází pak kleslo i množství kancelářských budov a státních úřadů.

Jediné, co nakonec městům zbylo, byla zábava.

Hodiny ukazovaly deset večer, když se Apolo vydrápal z raketového přístavu na hlavní berlínský bulvár.

Ze všech stran na něj blikaly stovky zářivých nápisů, lákajících jej do restaurací, divadel nebo na zápas robo-boxu.

„Hej, nechceš jít na fetiš kabaret, námořníku?“ skočila mu do cesty mladá dívka v kostýmu králíčka, který sestával pouze z jejího nahého těla, ozdobeného plyšovými oušky a malým bambulatým ocáskem.

„Ne, děkuji, mám manželku,“ odvětil Apolo a pokusil se kolem ní prodrat dál ke stanovišti hovertaxi.

„Tak ji vezmi s sebou. Bude tam i workshop,“ halekala za ním.

Nehodlal se s promotérkou dále vybavovat, rychlým krokem ji obešel a zamířil k nejbližšímu taxi.

„Kam to bude, pane?“ obrátil se na něj postarší pilot, jehož přízvuk prozrazoval ruský původ.

„Lesní čtvrť dvě stě dvanáct.“

„Pěkná adresa, pane,“ usmál se na něj pilot. „Fajnový domy jeden vedle druhého. Prej tam bydlí samí papaláši od ABMC.“

„Jo,“ zabručel Apolo. „Papaláši a já.“

Starší Rus si Apola nedůvěřivě změnil pohledem. Bylo vidět, že chvíli loví v paměti a snaží se jeho známý obličej zařadit do správné škatulky.

„Hele, nejste vy ten slavný kapitán Magellan?“

„Ne,“ zalhal raději a otevřel si dveře, aby nastoupil do kabiny.

Než to stihl, rozlehl se bulvárem hlasitý výstřel.

Trochu se lekl, přibouchl dveře zpět a přihrčil se do krytu.

Ozvaly se další dvě rány.

Pilot si během půl vteřiny spočítal, že případný kšeft mu nestojí za riziko být okraden nebo postřelen, bez jakéhokoli varování se vznesl do výšky a odletěl, zanechávaje tak za sebou Apola v komické pozici, kryjícího se uprostřed prázdné plochy za ničím.

„Ty parchante!“ zakřičel na něj Apolo a rychle hledal zdroj střelby, aby věděl, na kterou stranu má běžet.

Střílelo se ve fetiš klubu naproti přes ulici.

Kolem pobíhali panikařící lidé, snažící se dostat do bezpečí. Jediný, kdo nepanikařil a vcelku poklidně se schovával za stromem, byla skoro nahá králičí promotérka.

Apolo se zamračil.

Podíval se do horních oken fetiš klubu. Za červenými závěsy se míhaly stíny a záblesky z hlavní střelných zbraní.

A ta dívka klidně šlukovala elektronickou cigaretu, opřená o letitý platan. Skutečně právě něco zašeptala do kmene stromu?

Z budovy erotického klubu vyběhlo pár polonahých lidí.

„Drží nahoře rukojmí,“ křičeli a rozbíhali se do všech stran.

Přesně v ten moment mu na zápěstní holopad přišla nová zpráva. Otevřel ji.

„Tati, průser. Jsem v klubu v Berlíně na hlavním bulváru, přepadli nás nějací náboženští magoři.“

Byla od jeho dcery.

Apolo se pobaveně ušklíbl.

Vzdychl a volným krokem zamířil ke králičí promotérce. Ta se najednou snažila tvářit jako vyděšené kůzle, ale její herecký výkon byl dost amatérský.

„Jsi z řádu?“ zeptal se jí bez obalu Apolo.

„Cože? Někdo přepadl náš klub!“ kuňkala žena, snažící se vytlačit z očí věrohodné slzy.

Apolo chytil nahou ženu pod krkem a přitlačil ji ke stromu. „Přestaň ze mě dělat debila. Znovu už se ptát nebudu.“

„Ano, jsem,“ řekla promotérka, které Apolův chvat rozhodně pomohl k větší věrohodnosti vyděšeného výrazu.

„Už mě to nebaví,“ odfrkl Apolo, povolil stisk a obhlédl kmen stromu za ní. Nahmatal tam malou, ke kůře přilepenou vysílačku. Odtrhl ji a přiložil si ji k ústům.

„Hezký pokus, trapáci,“ promluvil. „Ještě jednou se nabouráte mé dceři do telefonu a přísahám, vy kretění, že začnu chlastat jako učitelka na základní škole. To vám teprve rozhodí grafy, vy zmetci!“

Chvilí bylo ticho.

„*Všem jednotkám, konec akce,*“ zapraskala nakonec vysílačka. „*Promiň, Apolo, znáš to, měli jsme rozkaz. Musíme tě teď vzít na velitelství.*“

„Mám se sejít s rodinou,“ oponoval.

„*Snad později. Alexandr tě chce vidět. Došlo k nějakým změnám a potřebujeme mít jistotu.*“

Brzy přiletěl transportní hovercar a z fetiš klubu začal vycházet proud falešných teroristů, kaskadérů a mrtvol.

„Dali jste si s tím hodně práce, kluci,“ pochoval jim Apolo kostýmy. „Rozhodně lepší než posledně.“

Vedle přistál další, tentokrát menší a luxusnější vůz. Vystoupil z něj mladý muž v obleku a okamžitě na Apola spustil.

„Víš, že pokaždý, když něco takovýho organizuju, musím ten zatracenej podnik koupit, vyplatit všechny okolo, domluvit to s úřady a s místní policií, zajistit sanitku, kdyby se něco posralo, a mobilizovat armádu právníků na případný stížnosti? Nemůžeš nám pro jednou udělat radost a prostě alespoň dělat, že jsi na to skočil? Víš, jakýho pak dostanu vždycky zjeba?“

„Už jsi skončil?“ zvedl Apolo obočí na manažera psychologické sekce výcviku posádky.

„Jo,“ kývl hlavou muž a vřele se na svého hlavního svěřence zazubil. „Říkal jsem jim, že to nevyjde. Seš ostražitej jak drogovej dealer na letišti. Pojd', nasedej. Musím tě vzít do Brna na velitelství.“

Blížili se k šestipatrovému domu, zabírajícímu celý jeden blok budov ve středu města. Jeho secesní styl napovídal, že zde stál již pěknou řádku let před Přerodem, jak dnes historikové nazývali období přechodu lidstva na fúzní energetiku. Střechu však měl strženou, zarovnanou a překrytou masivními plast-ocelovými nosníky, které byly vyplněny odolným sklo-plastem.

Jak se blížili, celá průhledná střecha se rozjela do stran a umožnila tak přilétajícímu hovercaru přistát na parkovišti uprostřed ovocné zahrady.

Sjel výtahem do správného patra a vydal se dlouhou bohatě zdobenou chodbou směrem ke kanceláři předsednictva řádu.

Rozrazil těžké dubové dveře a rozhlédl se po nevkusně přezdobené místnosti, jejímž účelem beze sporu bylo ohromit návštěvníka mocí a bohatstvím řádu. Umělecká díla byla zasazena do zlatých tapet, od stropu visely ručně tkané hedvábné, pestrobarevné závěsy, storamenný křišťálový lustr přetékal

moderními ledkovými světly a vitrážová okna zobrazovala nejdůležitější momenty lidské historie.

Uprostřed místnosti byl prostorný kožený gauč, konferenční stolek, párek ušatých křesel, holoprojektor a skříňka s počítačovými hrami a ovladači.

Vedle dveří pak stála na policích vcelku široká sbírka drahého výběrového alkoholu.

„Zdar,“ houkl na něj mladík s dlouhými rozpuštěnými černými vlasy, rozvalující se na gauči.

„Zdravím, pane Alexandře,“ pozdravil Apolo jednoho z Nejvyšších řádu.

Otevřely se druhé dveře a dovnitř vstoupila mladá hnědovlasá dívka.

„Tak už jste tady,“ usmála se na něj.

„Madam,“ uklonil se Apolo další z Nejvyšších. „Pochopil jsem, že je nějaký problém.“

„Jo, je,“ zabručel muž na gauči. „Je pravděpodobné, že to posereš.“ Nechal viset svůj výrok chvíli bez dalšího komentáře ve vzduchu.

Apolo sebral z police první lahev a sklenici, na kterou natrefil, drze se posadil vedle Nejvyššího na gauč a nalil si pořádnou porci. Trochu tekutinu ve sklenici roztočil, než ji do sebe kopnul.

„Posluž si,“ zašklebil se Nejvyšší.

Žena stála u dveří, kterými přišla, ruce měla překřížené na prsou a mlčela.

„Pokud to poseru, je to vaše chyba,“ odfrkl Apolo. „Obětoval jsem vám a vašemu výcviku třicet let života. A proč vlastně? Abych dělal meziplanetárního taxikáře nějaké žábě, která ani neví, o co jde? Měli jste lépe připravit posádku.“

„Hele vole, klid,“ mírnil ho Nejvyšší. „Bavíš se tu o mojí dceři, jasný? Prostě to jinak nešlo. Moc dobře to víš. Problém je, že předtím byla alespoň nějaká solidní šance, ale ta teď mizí, protože ty si nevěříš tolik jako předtím.“

„Jak si mám věřit?“ vysmál se mu Apolo. „Nikdo nikdy neabsolvoval nic ani zdánlivě podobného tomu, čemu budeme čelit my, a to s posádkou, která se na to nemůže připravit, protože by tím podle vás změnila posloupnost událostí nebo co. Jak máme zastavit konec lidské civilizace, když o tom nevíme zhola nic?“

„Apolo, musíte pochopit, jak se věci mají,“ promluvila konečně dívka a přisedla si k němu na gauč. „Nebyli jsme k vám ve všem úplně upřímní.“

Jak víte, umíme předvídat budoucnost s poměrně značnou přesností a s pomocí počítače pak s přesností zcela absolutní. To však nejsou přirozené schopnosti, kterými jsme byli jen tak náhodou obdarováni přírodou.“

„Máme je od hodných mimozemšťanů,“ skočil ženě do řeči netrpělivý muž.

„Co prosím?“ nadzvedl Apolo obočí.

„Obrovskej emzák ve tvaru plynného mračna kdysi dávno přiletěl a prohlásil, že urychlí vývoj lidí. Změnil DNA dvou kromaňonců a zase si to odfrčel bůhví kam,“ rozhodil Nejvyšší rukama.

„To bylo před deseti tisíci lety. Od té doby se genetický kód už párkrát předal, ale nikoliv cestou klasické lidské reprodukce. K tomu došlo poprvé až relativně nedávno, před sto lety.“

„Tehdy se nám narodila dcera Elizabeth,“ usmála se žena.

„Takže jste hodní mimozemšťané?“ zeptal se Apolo jizlivě.

„Ne, vole,“ vysmál se mu mladík. „Jen geneticky upravení lidi. Myslíme si, že jde v podstatě o další evoluční stupeň lidstva. Jen jsme ho jaksi podvodem dostali o hodně dřív.“

Žena pokračovala: „Jenže naše dcera, ta má zcela odlišnou úroveň schopností. Zkombinováním DNA dvou upravených lidí vznikla anomálie nebo možná

ještě vyšší evoluční stádium. Ve své podstatě totiž vůbec není člověk, ale spíše entita, která dokáže obývat určitá těla, pokud se jí to zrovna hodí do krámu. Skáče skrz jednotlivé verze reality, nahrazuje vědomí v tělech, co prošla klinickou smrtí, a látá díry v předivu kauzality vesmíru. Je to spíš princip, ne klasická živá bytost.“

Muž jí skočil do řeči.

„Důležité je, že se teď vynoří v naší realitě a obsadí tělo Elizabeth Vegy, astrofyziky z tvé posádky. Chápeš, co to znamená?“

„Ne.“

„Že se udělá díra v tom předivu, přece. A ona to bude opravovat. Přijde to z vnější části sluneční soustavy,“ pokračoval Nejvyšší. „Takže se tam naše dcerka nejdřív musí nějak dostat. Proto vaše mise.“

Nevíme, jak svou práci dělá, ale všechny predikce směřují k tomu samému. Když se jí pokusíme na rovinu pomoci, neudělá to, co má, a osud lidské civilizace se velice rychle odmotá až na jeho samý konec.“

„Proto takové tajnosti, Apolo,“ vzala si slovo žena. „Naše počítače vytvořily ideální linii událostí, po které je třeba jít, aby byla naše dcera ve správný okamžik na správném místě, vybavená správnou sadou informací. Představ si, že by tvá posádka věděla, co se stane, a někdo z nich by se nějak blbě prořekl během letu. Elizabeth by se s tím určitě vyrovnala, ale mohla by změnit uvažování. Pak by změnila i rozhodnutí, co učiní, a najednou tady máme kaskádu změn, odklon od ideální linie a pravděpodobný konec. Proto je mise tajná a maskovaná za průzkum vnější části sluneční soustavy. O skutečném nebezpečí ví pouze náš řád.“

„Jo, takže nám věř, že jsme fakt mysleli na všechno, a nedržkuj,“ usklíbl se muž. „Navíc si představ, jak by se asi tvářili daňoví poplatníci, kdyby se rozneslo,

že vrcholní politici odklonili dvanáct bilionů kreditů z evropského rozpočtu do korporace ABMC na financování meziplanetární mise, protože jsem já a moje manželka měli sérii špatných snů. To by byla krapet kokotina, nemyslíš?“ rozchechtal se.

Žena na něj vrhla nasupený pohled a pak se znovu vlídně podívala na Apola.

Na rozdíl od druhého Nejvyššího mluvila klidným vyrovnaným tónem.

„Můj manžel chce jistě říct, že vzhledem k tomu všemu jste jako člen naší organizace jediná informovaná osoba na palubě a hodně věcí tak závisí přímo na vás a na vaší připravenosti. Víím, jak jste se s posádkou sblížili za poslední léta společného výcviku, ale oni prostě nejsou důležití. Jen naše dcera, rozumíte mi?

Nutně musí přežít jen ona a vy to musíte zajistit. Bude potřebovat vaši pomoc. Probudí se zmatená a nejistá, pravděpodobně bez vzpomínek na předchozí životy v jiných realitách, a někdo ji musí pomaličku a opatrně navigovat do správného momentu. Někdo ji musí připravit na její úkol.“

„Já přece nejsem Nejvyšší,“ zavrtěl hlavou Apolo. „Nemám vize ani nerozumím meditacím.“

„Všechny pokyny jsme ti nahráli na video. Budeš postupovat podle nich,“ podal mu Alexandr paměťovou kartu. „Nestrkej to nikam, kde by po tom v systému zůstala elektronická stopa. A nezapomeň, ztráta ostatních není důležitá. Pro dobro lidstva!“

„Rozumím,“ přikývl Apolo, vsunul kartu do kapsy, vstal a dal se k odchodu. Chvilí zaváhal s lahví v ruce u dveří.

„To je v pořádku, posluž si,“ houkl na něj mladík.

Apolo si nalil ještě jednu sklenku, otočil ji do sebe a teprve poté vrátil lahev na své místo.

Když odešel, obrátila se žena na Alexandra.

„Myslíš, že mu celá ta šaráda zvedla sebedůvěru o čtyři procenta?“

„Nevím,“ mračil se muž. „Opravdu v to doufám. Už není čas na další změny. Elizabeth přichází, cítím to.“

Z dálky k ní doléhalo tlumené hučení. Hlava ji bolela jako střep a návrat do reality se mísil s podivnými sny. Většinu toho stihla zapomenout, jen pár útržků se stále převalovalo v její mysli. Zdálo se jí, že roztavuje led ve sněhovém tunelu. Měla v hlavě obraz dívky, která se zhmotnila odnikud. Snila o podivných lidech manipulujících s osudem malých dětí.

Otevřela oči.

Ležela v biokapsli.

Regenerační laser právě opravoval její lýtko. Neměla ponětí, jak dlouho byla mimo, ale buď velmi krátce, nebo bylo zranění opravdu rozsáhlé. Stále totiž viděla svou obnaženou lýtkovou kost, pomalu zarůstající novou tkání.

„Gaio?“ promluvila.

„Tady řídicí jednotka biokapsle čtrnáct. Mám zavolat lékaře?“

„Cože?“ Elizabeth se cítila zmatená a silně zdrogovaná. „Co se stalo? Kde to jsem?“

„Všechny případné dotazy vám zodpoví lékař. Mám jej zavolat?“

„Ano, prosím,“ požádala Elizabeth a promnula si bolavé čelo. Při dotyku zjistila, že si masíruje jemnou nově zregenerovanou kůži. Musela dostat pořádnou ránu i do hlavy.

Po chvíli se biokapsle dala do pohybu, postavila se do svislé polohy a její víko se rozevřelo jako okenice do stran.

Stál před ní mladý muž v doktorském plášti s dlouhými tmavými vlasy.

„Dobrý den, Elizabeth, jak se cítíte?“

„Zmateně,“ postěžovala si.

„Pamatujete si, co se stalo?“

„Byla jsem někde v podzemí a byla tam pořádná zima.“

Doktor se pousmál. „Měla jste asi hodně živý sen kvůli těm lékům na bolest.“

Elizabeth se zmateně rozhlížela po okolí.

„Tohle není základna?“

„Záleží, jakou myslíte,“ znovu se usmál muž. „Jste na základně ABMC v Somálsku, ve výcvikovém středisku astronautů. Převezli vás sem z Prahy po nehodě.“

„Po jaké nehodě?“ šklebila se nechápavě Elizabeth a v mezičase sledovala, jak rychle jí obrůstá kost novou tkání.

„Srazil vás hovercar. Dostala jste pořádnou ránu do hlavy a chvíli jste byla i mrtvá, ale už se nemusíte bát. Všechno je v pořádku. Jakmile dáme dohromady tu nohu, budete se moci vrátit ke svému výcviku.“

Elizabeth pořád marně tápala ve vzpomínkách.

„Někteří pacienti mívají po tak silném nárazu problém vzpomenout si. Možná pomůže tohle,“ řekl doktor a nechal promítnout obraz bezpečnostní kamery na displej ve stěně naproti kapsli. Žena pozorovala své mladé nahé tělo. Dlouhé kaštanové lehce zvlněné vlasy, které jí sahaly až k pánvi, lemovaly její ostrý mladý obličej, rozzářený dvěma velkými pronikavě zelenými kukadly.

„Jsem Elizabeth Vega,“ začala nejistě.

„Ano, je vám dvacet šest let a jste astrofyzika,“ zakýval hlavou na souhlas doktor.

„A hlavně jsi členka mé posádky,“ zazubil se na ni od dveří menší muž s mamutíma tlapama, zkrříženýma na svalnatém hrudníku.

„Apolo!“ vykřikla nadšeně, zčásti kvůli jeho návštěvě a zčásti proto, že si na něj vůbec dokázala vzpomenout. „Tak ráda tě vidím. Mám to teď v hlavě podle doktora ještě trochu pomotané, ale určitě mě dají dohromady, než bude termín startu.“

Apolo přišel k Elizabeth a po cestě důkladně omrknul její ladné tělo, plné těch správných ženských křivek podtrhujících mladý a zdravý vzhled.

„Vypadáš dobře, holka. A bát se nemusíš. Nebyla jsi vyškrtnta z letu. Naopak, vedení je ochotno v případě potřeby start odložit, jen aby ses mohla zúčastnit.“

Žena si velmi dobře všimla, že Apolo pod svým blondatým knírem skrývá slastný úsměv, jistě způsobený její nahotou.

Celá budoucí posádka prošla dvouletým výcvikem, během kterého se testovala nejen fyzická a profesionální zdatnost, ale velkou zátěž musela snést i psychická stránka. Nejpalčivějším problémem kosmických letů, ať již výprava mířila kamkoliv, byla kombinace odloučení s nedostatkem soukromí. Když jste kupříkladu ztroskotali na pustém ostrově, byli jste sice odloučení od své rodiny, práce i domova, ale stále kolem vás byli květiny a ptáci, viděli jste moře, mohli slyšet příboj a nakonec jste se mohli po ostrově svobodně proběhnout, cítit písek pod nohama, a když na to přišlo, vždy se dalo najít místo, kde byste se na chvíli ukryli před ostatními.

V případě meziplanetární lodi to bylo jiné. Odloučení bylo absolutní. Žádné měnící se mraky na obloze, žádné putující slunce, žádná pláž. Nepotkali jste zvíře, nerozdělali si oheň, nezažili jste déšť ani stmívání. Jen nekonečné světlo, jen nekonečné hučení, ve kterém vás vnitřní bezpečnostní systém špehoval do té míry, že věděl o vašem blížícím se prdu ještě dříve než vy sami, a ještě se opovážil jej chemicky zana-

lyzovat a následně oznámit, že jste si ráno namazali na chleba moc másla.

Což o to, pár týdnů se to zvládnout dá, ale přežít v těchto podmínkách více než rok, to už byla výzva.

Po sérii pokusů padlo rozhodnutí, že statisticky výhodnější je vytvořit rovnoměrně smíšenou posádku, ve které každý člen bude mít svůj dokonalý protějšek. ABMC z toho důvodu najala desítky psychologů, kteří pomáhali vytvářet profil ideálního partnera pro každého z tisíců uchazečů a poté vybrali osmičlennou posádku na základě kompromisu mezi jejich schopnostmi a požadovanou partnerskou shodou pro někoho dalšího. Klidně mohli vybrat trochu méně kvalifikovaného odborníka jen proto, že představoval ideálního partnera pro jiného, důležitějšího člena posádky.

Výsledky byly tajné. Podle psychologů existovala vyšší pravděpodobnost úspěšného soužití, když se páry najdou tak nějak samy v průběhu.

Elizabeth však měla už od půlky výcviku pocit, že pan kapitán si již vybral. Často ji zval na rande maskované za profesionální starost. Chtěl například znát její názor na rychlost nouzového odpojení anihilační komory v případě výskytu exotických částic, i když to byl naprosto jasně dotaz na doktora Hrazdíru. Vypili tři litry kávy a shlédli dva filmy z éry před Přerodem, ale nic víc se nikdy nestalo. Ani z hlediska probírání reakcí v komoře, ani jiné události, v jiných komorách jistě provozovatelné. Těšila se na společnou cestu vesmírem a byla zvědavá, jak se jejich vztah vyvine.

Sledovala Apolův zaujatý výraz, se kterým si prohlížel její přednosti.

„Něco tě snad zaujalo, kapitáne?“ zeptala se s úsměvem.

„V pořádku, jen se dívám, jestli nezanedbali péči.“

Opodál stojící doktor poskočil, jako by ho nabrala koza, a hned se začal obhajovat. „Nemusíte se bát,

pane Magellane, zajistili jsme tu nejlepší péči koncernu. Jestli chcete, ukážu vám záznamy.“

Elizabeth hodila poťouchlý škleb na Apola a obrátila se na doktora.

„Byl byste tak laskav a přinesl mi něco na sebe? Tady kapitán Magellan rozptyluje můj hrudník a snaží se to taktně zamaskovat. A když už budete v tom, stavte se mi pro jídlo a kolu.“

„Ah, jo, jistě,“ zmatkoval chvíli lékař a pak odběhl pryč.

Žena se obrátila zpět na svého kapitána.

„Už jsem myslela, že nezmizí.“

Apolo souhlasně pokýval hlavou a přitáhl si od zdi strohou kovovou židli. Obrátil ji opěrátkem ke kapsli, posadil se a o opěrátko si opřel lokty. Bicepsy se mu při tomto cviku naduly tak, až mu málem prasklo tričko. Nervózně si prohrábl blondatý knír.

„Tak co, holka, jak ti doopravdy je?“

Ve tváři mu rozeznala upřímně ustaraný výraz. Na chvíli pohlédla stranou a vzpomínala na své zvláštní sny.

„Moc si toho nepamatuju, ale cítím se jinak. Jako by mě volalo cosi z dálky, jako by uvnitř bylo něco nového, snad jiného.“

„Hm,“ přikývl chápavě Apolo. „Řekni mi víc, třeba zažívám něco podobného.“

„O tom pochybuju,“ zakroutila Elizabeth hlavou. „Je to takový vnitřní pocit, že uděláš něco důležitého a významného, ale to jsem měla i předtím. Jenže teď ještě ty sny.“

„Jaké sny?“

„O divném místě. Byla tam zima a byl tam počítač jménem Gaia a měla jsem dceru a všude byl takový opar strachu, beznaděje. Upřímně, strašlivě zvláštní živý sen. Zdálo se mi toho ještě víc, něco z historie lidstva, ale všechno jsem to zapomněla hned, jak jsem

se probudila,“ vzdychla zklamaně. „Divných snů jsem měla ve svém životě dost, ale tentokrát ten pocit pořád trvá, jako by byl mou součástí, jako kdybych teď byla tou osobou v tom snu.“

„Třeba je to jen předstartovní nervozita,“ usmál se a konejšivě ji poplácal po rameni.

„To si nemyslím.“

Apolo se vážně zamračil. Bylo vidět, že jej vnitřně něco sžírá a rozhodně to nebyly jen divné sny palubní astrofyziky.

„Co je?“ zeptala se podrážděně dívka.

„Já jen...,“ spustil opatrně.

„No tak to vysyp!“ obořila se na něj netrpělivě. „Seš kapitán Magellan, neochvějná skála mezi astronauty! Vždyť jsi jednu natáhl i samotnému marketingovému řediteli korporace, tak si tu nehraj na školačku a vysyp to!“

Váhající muž udělal dlouhý povzdech a pak se podíval Elizabeth do očí.

„Řekni mi, co si vůbec pamatuješ z té doby před nehodou? Říkáš, že se cítíš jinak, tak mi řekni, co cítíš k věcem, které jsi prožila předtím? Máš ráda to samé?“

„Hrabe ti?“ vykulila dívka oči. „To já bych tady měla být na hlavu,“ ukazovala na novou kůži na čele. „Myslíš si, že když tě srazí hovercar, je z tebe někdo jiný? Tak to nefunguje, pane kapitáne,“ vrtěla hlavou nesusouhlasně.

„Promiň,“ rozhodil Apolo rukama a vstal ze židle. „Mám toho teď moc a sám si spoustou věcí nejsem jistý.“

„To asi nikdo z nás. Nemáme to holt zrovna lehký.“

„Dobře, já už pomalu půjdu. Chtěl jsem se jen ujistit, že jsi v pořádku a že se o tebe dobře starají.“ Pohlédl na moderní biokapsli. Na jejím boku bylo velké červené logo ABMC, záruka kvality. „A taky tě ubez-

pečit, že nemusíš mít obavy, že jsi stále členem posádky.“

Do místnosti vpadl lékař, v ruce podnos s jídlem a nemocniční košili přehozenou přes rameno.

„Tak já už poběžím, budu ostatní pozdravovat,“ zamával jí Apolo a spěchal ke dveřím.

„Nemá to náhodou co dočinění s tím, že jsem ti právě vypnula tvůj oblíbený pořad?“ křičela za ním zvesela, když si přetahovala košili přes hlavu.

Když byl venku, vytáhl z kapsy holopad, přepnul jej do telefonního režimu, spustil aplikaci šifrující hovory a vytočil číslo.

„*Ano, kapitáne?*“ ozval se na druhé straně mladý mužský hlas.

„Je v pořádku, pane. Vypadá to, že si většinu z předchozí reality nepamatuje a považuje ty zbylé fragmenty za sen, ale jinak je na tom velmi dobře.“

„*Dobrá a nezapomeň! Máš ji na starosti! Jestli se jí něco stane, skončili jsme!*“

„Drahý Nejvyšší, se vši úctou, jestli se jí něco stane, nefungují vaše věštby tak, jak by měly.“ Ještě než větu dořekl, už přivřel oči absolutním zoufalstvím nad svou vlastní prostorekostí. Jestli takhle bude pokračovat dál, tak ho vyhodí, zabijí a použijí jako hnojivo pod žampiony.

„*No jo,*“ chechtal se muž v telefonu. „*Máš pravdu, ale nikdy nevíš, jestli se nic nestane právě proto, že jsem teď něco řekl. Takže měj to na paměti, nebo se do tebe osobně pustím. A to fakt nechceš vidět, co dělám, když jsem nasranej nebo nalítej!*“

„Něco jsem zaslechl, pane.“

„*No vidíš, chlapče, jak seš informovanej. Jestli se vrátíš bez ní nebo nám ji vrátíš ve stavu, že sotva rozezná teslu od mrkve, skončíš v horším stavu než ježek breatharián po hodně tuhý zimě!*“ Zavěsil.

Jak Apolo nenáviděl, když mu Nejvyšší říkali chlapče!

Datum startu se s každým dnem nezadržitelně blížilo a celá posádka se proto shromáždila v kosmodromu Macapá v Brazílii, aby zde čekala na transport na konstrukční stanici.

Budovat dole na Zemi tak rozměrnou meziplanetární loď bylo naprosto nemožné. ABMC raději postavila na oběžné dráze trvale obydlenou konstrukční stanici. Spousta dílů se vyráběla na místě v moderních trojrozměrných tiskárnách, vytvářejících objekty z jemných plastocelových prášků. Víc než půlka lodě se dala vytisknout přímo na orbitě a ze Země se dopravoval pouze onen prášek. Jiné díly, jako například několik stovek precizně vyrobených supermagnetů pro reakční komoru, bylo potřeba přivézt zcela hotové už z povrchu.

Evropský nosný raketový systém Perun, pojmenovaný podle slovanského boha bouřky a hromu, umožňoval dopravit ke konstrukční stanici v jednom letu tři sta padesát tun nákladu, a ještě mu zbylo palivo na návratový manévr všech jeho částí zpět na Zemi.

Apolo seděl na vyhlídkové terase a pozoroval dnešní starty. Bylo neuvěřitelné, jak moc se toto místo proměnilo. Před deseti lety tu byl deštný prales a nyní se tu tyčily téměř dvě stě metrů vysoké odpalovací rampy a jeřáby, rozeseté po ploše o velikosti Paříže, spojené kolejnicovými přepravníky, přivázející monumentální rakety na start. Okolo stály stovky budov, skladů a nádrží paliva, a přesně uprostřed kosmodromu převyšoval vše ostatní hlavní hangár raket, ve kterém probíhalo nakládání a sestavování systému Perun.

Poslední část komplexu tvořila vesmírná vesnička, vybudovaná s citlivostí k okolní přírodě v duchu moderního stavitelství. Právě proto mohl Apolo sedět na

dřevěném plážovém lehátku na vyhlídkové terase, sloužící zároveň jako zahrada, a sledovat starty.

Loď na orbitě procházela závěrečnými přípravami, mezi něž patřilo i tankování. Na dnešek bylo plánováno pět startů, což představovalo maximální denní limit pro kosmodrom i systém Perun.

Apolo mocně usrknul z ovocného drinku a uvelebil se v lehátku tak, aby lépe viděl. Bylo skutečně neuvěřitelné, že někdo dokázal rozpohybovat lidskou civilizaci, aby byla schopná postavit tohle. Všechna čest Nejvyšším, pomyslel si.

Za ním lehce bouchly dveře výtahu.

„A tady máme našeho kapitána,“ ozval se nadšený mladý hlas. Patřil Arnoldu Hrazdírovi, pomocnému astrofyzikovi a technikovi anihilační komory. Bez-mála dvoumetrový čahoun se na Apola doširoka křenil a natáčel ho výkonným holopadem, posledním modelem od luxusní značky IntelMiCo.

Posádka si rozhodně nemusela dělat starosti o peníze. Vše dostávala zdarma nebo formou reklamních předmětů. Stačilo někde zapózovat, říct tu správnou větu nebo zkrátka jen nosit oblečení s logem příslušné firmy, a dary se jen hrnuly.

„Kapitáne, zasmějte se pro naše odběratele,“ povzbuzoval Apola k nějaké viditelné reakci vysoký mladý hoch a volnou rukou, kterou neovládal přístroj, si přidržoval delší tmavé a nedbale upravené vlasy, aby mu nepadaly do obličeje. „Nechcete něco vzkázat domů? Jsem si jistý, že vám fandí celé vaše rodné Portugalsko.“ Hbitě přihopkal těsně k Apolovi, aby mu strčil přístroj před obličej.

Bylo to otravné, ale bohužel to měla celá posádka zakotvené ve smlouvách. Každý se musel sám vhodným způsobem propagovat na sociálních sítích a dělat tak misi patřičnou reklamu. Apolo to nenáviděl. Vrhł otrávený pohled na Arnolda, ale po chvilce váhání si

přístroj vzal. Nejprve se podíval na obrazovku, aby zkontroloval, ke komu vlastně mluví. Byl to živý přenos, sledovaný téměř třemi miliony uživatelů, převážně ze Severní a Jižní Ameriky. Natočil na sebe kameru přístroje.

„Zdravím všechny,“ začal a snažil se potlačovat otrávený tón. „Nevím, co vám předtím doktor Hrazdíra říkal, ale nacházíme se na střeše našich ubikací. Někde dole pod námi se zbytek osmičlenné posádky připravuje na zítřejší transfer na konstrukční stanici. Tady odsud je krásný výhled,“ natočil kameru směrem na kosmodrom, „na právě probíhající tankovací lety,“ zaostril přístroj na dopravník, vláčející z hlavního hangáru sestavenou raketu k odpalovací rampě. „Támhle vidíme Perun 3, nosič, kterým shodou okolností zítra poletíme nahoru.“

Arnold zničehonic hmátl po holopadu a vytrhl jej kapitánovi z ruky. „Mám slabou baterku,“ zašeptal na něj a pak se obrátil ke kameře. „Jak jste si mohli všimnout, kapitán Magellan je zkrátka absolutně zaujatý svou profesí,“ natočil kameru na sebe a vážně pokýval hlavou. „Asi si myslí, že je lepší než my,“ zašeptal a zase se rozběhl k výtahu. „Půjdeme se podívat za Maryškou, jestli teda zase pro změnu necvičí jógu. Včera mě donutila, abych s ní chvíli meditoval, a málem jsem se z toho osypal,“ pokračoval mladý astrofyzik v konverzaci s neviditelným publikem, zatímco hopkal zpátky k výtahu.

Apolo se snažil vrátit do klidného rozjímání. Znovu se pohodlně uvelebil a sledoval přípravy na start. Musel zlehka zadřímát, protože bylo už hodně pozdní odpoledne, když jej probudila výstraha varující personál kosmodromu před zážehem motorů. Trochu zmateně se posadil a rozhlédl se kolem. Blížil se večer. Dlouhé stíny mířily někam do nekonečna a oranžové slunce se pomalu dotýkalo horizontu. Letmo se zadí-

val do zářivého kotouče, jako by čekal, že na něj spiklenecky mrkne.

Dveře výtahu se znovu otevřely.

Pro změnu v nich stála Laurien, zástupce kapitána a tedy druhá v pořadí velení mise. Tahle téměř čtyřicetiletá Nizozemka byla pro Apola asi nejzáhadnějším členem posádky. Krásná, křehce působící zrzka s dlouhými vlasy se čas od času živila jako trenérka bezpečnostních složek různých korporací. Zároveň však byla členkou nizozemského letectva s hodností majora. Cítil z ní tu obrovskou sílu, precizně skrývanou agresi a krvelačnost. Na první pohled z ní však vyzařovala pouze ženskost, podtržená drobným vzrůstem, vysokým dětským hlasem a dlouhými oranžovými vlasy, spletenými do copu, sahajícimu až na bedra.

Bylo fascinující, že když na někoho upřela své nádherné veliké pronikavě modré oči zdobící pihovatý obličej, vypadala jako panenka. V následující chvíli však ze sebe začala sypat takovou sadu urážek a ječivého křiku, až každý litoval, že s sebou nemá roubík a dvanáct vyhazovačů, co by ji podrželi, aby jí ho nasadil. A nutno podotknout, že ten tučet by nemusel stačit.

„Přišla ses podívat na start?“ zeptal se Apolo.

„Ne, jen zdrhám před Hrazdírou. Nechci, aby dal zase na net video, jak ode mě dostal bombu do ry-páku,“ pronesla otravně vysokým hlasem, zatímco se snažila vytáhnout z kapsy vojenské bundy cigarety.

„Jo, tady byl taky,“ přikývl Apolo. Jeho další slova však přerušil Perun.

Zážeh spodního stupně se hlukem podobal výbuchu menší jaderné bomby. Potemnělá krajina se rozsvítila světlem o intenzitě poledního slunce a stroj začal stoupat nahoru.

„Šťastnou cestu, borci! A neposerte nahoře tankování,“ zasalutovala ironicky Laurien raketě. Vzápětí

vytáhla až z paty mohutný plivanec a zkušeně jej poslala přes zábradlí dolů na zem.

Zapálila si cigaretu, mocně potáhla a slastně vyfoukla dým. „Strašný, když si představím, že už si nezapálím,“ postěžovala si a na další šluk stáhla skoro polovinu cigarety.

„Jo, těžko se věří, že je to už zítra,“ přikývl Apolo a zkusil se napít z ovocného drinku, který odložil na zem předtím, než usnul. Byl plný vos a listí.

„Tady ta havěť mi ale nahoře rozhodně chybět nebude,“ řekl zamračeně a vylil obsah do keře.

„Ale no tak, kapitáne, copak to se dělá?“ obořila se na něj Laurien.

„Ty taky pliveš dolů, tak si hled' svýho,“ zpražil ji Apolo a položil prázdnou skleničku dostatečně viditelně na zem, aby ji uklízečka našla.

„Já můžu,“ zazubila se na něj žena. „Když plive dívka, je to sexy.“

„Jo, ale ty tvé tabákovým smradem prosycené plivance jsou velikostí opravdu špatně rozeznatelné od zvracení.“

Laurien ho provrtala pohledem. „My dva bychom měli držet basu, Apolo. Buď na mě hodný, jo? Nebo raději opravdu půjdu přerazit mladýmu Hrazdírovi ten jeho klabonosý frňák.“ Otočila se směrem k raketě, již definitivně mizící z dosahu viditelnosti. „Údajně se dnes večer chystá nějaké překvápko, víš o tom něco?“

„Jo, rozlučková oslava pro posádku. Nevím, jestli se manažeři nahoře někdy v životě bavili, ale když mi sdělovali program, málem jsem si nakapal do kávy projímadlo, abych tam nemusel.“

„To je to tak zlý?“ zeptala se Laurien a zatvářila se u toho jako koťátko skopnuté do kanálu.

„Zábava začíná tiskovou konferencí, pak večírkem za účasti rodin, vedení a novinářů, vše samozřejmě

kvůli karanténě přes tlustý plexisklo a až po jedennácté to budeme mít sami pro sebe. Nicméně máme přesně podle váhy a zdravotního stavu rozpočítaný alkohol na osobu. Plánovací údajně s blicími pytlíky v případě kocoviny na zítřejší start nepočítá. No a na dvě ráno nařídili večerku.“

„Tak to bude opravdu kalba,“ pronesla ironicky dívka a významně se poplácala po svých nadrech. „Čekala jsem to, tak jsem se vybavila.“

„Co tím myslíš?“ nechytal se Apollo. „Podstoupila jsi genovou terapii a teď z mléčných žláz točíš chlazenou dvanáctku?“

„Skoro, to ti nebylo podezřelý, že mám najednou tak veliký kozy a nosím v takovém horku bundu?“ uchechtla se a rozeprnula si zip. Pod tričkem se v podprsence rýsovaly tvary vojenských polních bandasek. „Chtěla jsem vzít gin s tonikem, ale říkala jsem si, že tonik na tom večírku určitě bude.“

Rozlučková oslava měla divnou náladu. Kvůli karanténě neměl k posádce přístup nikdo jiný než Marton, oficiální dokumentátor ABMC. Část oslav se sice odehrávala v plexisklem rozpůlené místnosti, kde za průhlednou membránou chvíli pařilo pár příbuzných a techniků, kteří přišli podpořit psychiku odvážných astronautů, ale to přidalo celé oslavě ještě o pár kapek divnosti navíc. Naštěstí psychologové vypočítali, že pro zítřejší hladký průběh bude nejlepší nechat posádku na party samotnou. Chvíli před půlnocí se tak ozvalo zvukové znamení, plexisklo ztmavlo a posádka osaměla.

„Hej, ksichti!“ zajechla drobná Laurien a hbitě vyskočila na jeden ze stolů. „Kdo si dá přímo z maminčina prsíčka?“ Sotva větu dořekla, prudkým pohybem

rozeplula zip a dovolila tak dvojici vojenských bandasek vykouknout na světlo.

Do všeobecného jásotu hulákal Arnold. „Kde jsi splasila tu sloní šprndu? Tu máš od Maryšky?“

„Ne, půjčila mi ji manželka vedoucího letového provozu,“ začala se chlámát Laurien a rozlévala obsah bandasek do každého kelímku, co se jí nabídl.

Maryška Furianová, hlavní inženýrka mise, jen zakroutila hlavou se svým obvyklým výrazem: „Oni z toho vyrostou,“ který u ní byl k vidění ve spojitosti s mladým Hrazdírou poměrně často. Šestatřicetiletá Chorvatka, vzrůstem ještě menší než Laurien, měla dvě děti a manžela. Materské pudy z ní tekly na všechny strany. Nemohla si zkrátka pomoci. Byla to máma každým coulem.

Arnold mezitím přiskočil k počítači a vyhledal ten nejhlučnější hudební set, který kdy planetární internet poznal. Rytmické zvuky udeřily na uši astronautů jako kladiva.

Laurien rozvlnila boky do rytmů hudby a dál rozlévala tvrdý chlast. „Kdyby vám to bylo málo, děcka, musíte to ve správný moment podpořit třeba práškama na spaní,“ instruovala kolegy.

Elizabeth si vzala od roztančené vojandy dvě sklenice. V každé byl ekvivalent opravdu solidních dvou deci tvrdého ginu. Kývla na opodál stojící Aniku Dilleovou, Belgičanku, která měla na lodi na starost informační a komunikační technologie. „Co tam k tomu chceš?“

Anika jen rozpačitě mávla rukou. „Já asi nechci.“

„Tak neblbni,“ hecovala ji Elizabeth a napustila jí z automatu do sklenice to, co psychologové původně považovali za vhodný poměr ginu s tonikem. „Je to taková námořnická tradice, zlít se před vyplutím jak hovado.“ Přistoupila k Anice. „Tak na, pij! Na zdraví a na úspěšný let!“

Byť byla Anika asi o šest let starší než Elizabeth, působila chováním nevyzrálé, až snad trochu dětin-sky. Kroutila se před Elizabeth a nervózně si prohra-bovala vlasy.

„Tak dělej! Na úspěšný start! Ať nás Perun vynese do oblak!“ vrazila jí Elizabeth sklenici do ruky a při-ťukla si s ní.

„Tak na start,“ špitla Anika a váhavě si usrkla. Její obličej se zkrivil návalem hořké jalovcové chuti.

„Jó, Laurien na nás rozhodně nešetří,“ uchechtla se Elizabeth. Snažila se dostat belgickou kolegyni tro-chu ven z typické nesmělé ulity. Šeptalo se, že ji do posádky vybrali jen proto, že vycházela jako ideální partnerka pro někoho na lodi a tyto drby samozřej-mě doputovaly i k ní samotné. Na sebevědomí už tak méněcenné holky to moc nepřidalo. „Zítřka touhle do-bou už budeme součástí pozemské historie! Navždy!“ znovu si s ní přitukla a rádně se napila. Anika ji na-podobila.

„Co tvoje noha?“ zeptala se.

„Dobrý, dobrý. Jen mám od té doby trochu noční můry a tak, ale nic závažného.“ Elizabeth se snažila vypadat přesvědčivě a skrýt pochybnosti, které v ní její sny v posledních dnech vyvolávaly. Jak přemýšlela sama o sobě, střetl se její pohled s pohledem Apola.

Anika si toho všimla.

„Hele, já vím, proč se se mnou bavíš, ale opravdu nemusíš, je mi dobře. Klidně běž za kapitánem.“

Elizabeth se vytrhla ze vzpomínek na sny.

„Co? Promiň, neblbni, já jsem se jen zamyslela. Apolo není můj kluk. Je to náš kapitán a budeme na něj mít obě dost času. Pojd' se raději ještě napít.“

„Dámy,“ uklonil se před nimi již lehce přiopitý Scott Kelly, palubní geolog a chemik. Na poměry astronautů byl celkem zavalitý, s nevalnou fyzickou, ale zato s vy-hlášenou obětavostí a přátelskou povahou. Snad proto

z něj udělali zároveň i lodního psychologa. „S radostí vám mohu oznámit, že Richard ani Apolo nepijí a byli tak laskaví, že své příděly nechali mně, ale rád se podělím, chcete-li?“

„To je v pořádku, Scotty. Zatím máme.“

„Nuže dobrá, odpovědnost tedy zbude jen na mých játrech. Mimochodem, co jste si nakonec vzali s sebou na ukrácení volných chvil? Tedy samozřejmě kromě knih, filmů, hudby a porna. Zrovna jsem se bavil s mladým Hrazdírou. Bere si s sebou opravdu hodně porna a potom laser game. Vzal osm pistolí a vesty. Chce prý uspořádat turnaj o dobytí strojovny, hned jak mineme Lunu.“

„To je mu podobné,“ zakroutila hlavou Elizabeth a otočila se na Aniku. „Co sis nakonec vzala?“

„Kytaru,“ špitla dívka nesměle. „Chci se na ni naučit.“

„No vida, tak to můžeme založit kapelu. Já si vzala saxofon a Richard prý umí hrát na piano,“ rozzářila se Elizabeth.

„To sice jo,“ přerušil ji Scott. „Ale Seyfer si piano nebere. Vzal si papírové knihy. Celou bednu knih a učebnic.“

„Na co, proboha? Všechno je v databázi!“ nechápala Elizabeth.

„To nikdo neví,“ pokrčil Scott rameny.

„A co sis vzal ty?“

„Věci na malování. Chci zachytit Jupiter z pohledu emocí člověka, nejen pouhou čočkou kamery. Dokonce jsem se spojil s jednou univerzitou, která mi vyvinula speciální barvy a plátno, přiléhající na sebe v nulové gravitaci.“

„Abys mohl malovat při procházce do vesmíru?“

Dlouhovlasý muž přikývl. „Je to můj velký sen.“

Elizabeth se pousmála. „Moc ti přeju, aby se ti to vyplnilo.“

„Snad narazíme na místo, kde nebude tolik radiace a půjde to,“ přikývl muž a dorazil svou mamutí porci ginu. „No, jdu se zeptat Richarda, jestli vynechá i druhé kolo.“

Netrvalo dlouho a Laurien vyschl pramen. Přece jen, dva litry ginu nebyly pro osmičlennou posádku bůhví kolik. Ještě chvíli se zábava držela na zbytcích, které byl automat ochoten vydávat, ale ke druhé hodině ranní bylo už všem jasné, že jsou definitivně na suchu. Scott, Arnold a Laurien byli i tak solidně na sračky a do postelí je musel zahnat samotný hřmící kapitán Magellan.

Pro posádku nastalo poslední ráno na Zemi. Alespoň tedy poslední na hodně dlouhou dobu. Ještě lehce omámení prášky na spaní si oblékli kombinézy a absolvovali krátkou individuální rozcvičku v zahradě nad ubikacemi.

Po jejím skončení se rozešli hlouběji mezi stromy. Většina se snažila využít těch posledních pár chvil opravdového soukromí. Nebylo lehké se vyrovnat s tlakem i stresem nadcházejícího dne a samota trochu pomáhala.

I Apolo se uklidil do ústraní. Když se zhluboka nadechnul, ucítil na jazyku ovocnou sladkost z blízkých mangovníků. Snad právě proto, že prožil většinu svého dospělého života mimo Zemi, chápal, jak vzácné a úžasné je chodit jen tak bez skafandru po otevřených planinách. Chtěl si zapamatovat tento zážitek, než se nechá zavřít na několik let do vesmírné plechovky.

Ani ne za půl hodiny pro ně přišli technici v protivirových oblecích a odvedli je k vlaku, mířícímu k přípravné budově. Z okna vlakové soupravy byl vi-

děť mamutí Perun, sunoucí se na dopravníku ke startovací rampě.

„Je to jako nechat se připoutat k bedničce s dynamitem,“ skousnul nervózně zuby Scott a otočil se na Laurien, která měla tu bedničku s dynamitem pilotovat. Z celé posádky vypadala rozhodně nejméně čerstvě, až se jí dokonce jeden z techniků zeptal, jestli nechce projít ještě dodatečným zdravotním vyšetřením.

Scott se na Laurien přátelsky usmál. „Hele, určité zvládneš řízení?“

Žena jej propíchla pohledem. „Nemusíte se bát, pane Kelly,“ spustila uraženým tónem. „Strávila jsem za kniplem Perunu víc času než vy za celý život čučením do ledničky,“ rýpla si do jeho mírné nadváhy.

„No jo, promiň,“ snažil se vyhnout další konfrontaci Scott. „Ale jestli chceš, mám tady hroznový cukr a něco na podporu metabolismu,“ podával jí z kapsy malé zabalené tabletky. „Vezmi si to hodinu před startem.“

Za svou snahu sklidil od vojenské pilotky další rozložený pohled. Nenechal se jím však zviklat a nekompromisně cpal balíčky Laurien do ruky.

Ta sice frkala jako kanec před závěrečnou ztečí, ale nakonec si tabletky přece jen vzala.

„Dík,“ zabručela a otočila se na druhou stranu.

Scott jen přátelsky pokynul hlavou a dál raději neprovokoval. Všiml si, že ho celou dobu pozoruje Elizabeth. Usmála se na něj a zvedla palec na znamení dobře odvedené práce.

Dál už se všichni soustředili na předstartovní přípravy. Čekal je ještě dlouhý den, než je technici odvezou na startovní rampu.

„Tady řízení letového provozu, proveďte předstartovní kontrolu,“ ozvalo se v kokpitu.

„Tady Perun čtyři,“ spustila Laurien, již poněkud příjemnějším tónem. Zdálo se, že kocovina nadobro zůstala na Zemi během příprav. „Kontrola provedena, vše v pořádku, letové. Žádám o zpětnou kontrolu údajů.“

„Potvrzujeme, vše v pořádku, máte povolení ke startu. Hodně štěstí, lidi.“

„Děkujeme, Perun čtyři spouští odpočítávání.“ Obrátila se na své pasažéry. „Tak lidi, je to tady. Dejte pac a pusu Zemi!“

Raketa se roztřásla a ozval se kovový skřípavý zvuk, jak povolily magnetické svorky přidržující Perun na rampě.

Laurien tiše odříkávala poslední vteřiny společně s počítadlem na hlavní obrazovce a kontrolovala počítáč, jestli správně přidává tah. „Start!“ zařvala.

Kolos se rozklepal v takové frekvenci, až z toho brněly zuby. Pak se zvedl ze země a svižně nabíral rychlost i výšku.

„Sto kilometrů! Odpojení spodního stupně. Všechno je v pořádku, my to asi fakt přežijeme!“ zachechtala se Laurien pološíleně, když zdolali pomyslnou hranici vesmíru.

„Neblbni, Lauri. Mysli jen na hezký věci,“ obořila se na ni Elizabeth a pozorovala z okénka po své pravé straně modrou záři povrchu jejich domova. Planeta brzy nato ukázala své pověstné zakřivení, než začala svižně uhýbat někam dozadu.

Pilotka se obrátila na zbytek posádky. „Trošku nás rozrotuju, abyste měli výhled všichni. Užijte si ho, je poslední.“

A tak se vrchní část Peruna zvolna otáčela podél své osy a pomalu letěla vstříc stinné straně Země. Když opět překročila hranici dne a noci, pohybující

se po povrchu planety, a polovinu rakety zalilo ostré sluneční světlo, byla už konstrukční stanice viditelná jako malá stříbrná tečka kdesi vepředu.

Brzy se z ní stal puntík a z puntíku váleček. Zřetelně viděli konstrukční tubus, obepínající meziplanetární koráb. Objevila se i velká krychle doků, ozdobená anténami a solárními panely, a nakonec druhý, menší tubus, pravoúhle přilepený k hlavnímu konstrukčnímu válci. Ten sloužil jako skladiště a výrobní linka na ty části plavidla, které se tiskly přímo na orbitě.

Posádku zajímal jen pohled na konstrukční tubus. Všichni dokonale znali svou loď, ale nikdo ji ještě neviděl na vlastní oči. Pro nácvik posádky sloužila virtuální realita a hologramy, vytvořené do těch nejmenších detailů podle stavebních plánů. Nebylo tedy potřeba posílat posádku na stanici dříve. Všichni byli nedočkaví, jestli realita skutečně přesně kopíruje nácvikové simulace.

Laurien srovnala rychlost se stanicí a přepnula z ovládání pohonných trysek na ovládání RCS trysek, které sloužily k jemnému manévrování a dokování.

„Tady konstrukční stanice, přistaňte na portu dva,“ ozvalo se z reproduktorů.

„Rozumím. Ještě než přistaneme, provedeme malou inspekci, jestli to nevadí.“

„Povolení uděleno, Perune čtyři.“

Laurien se zakřenila jako vyprahlé dítě před továrnou na zmrzlinu a lehce štouchla do páky RCS, aby udělila stroji boční drift těsně nad konstrukční válec, složený z bílých lešení, průlezů, jeřábů, plošin a robotických ramen.

Uvnitř si hověla téměř půl kilometru dlouhá loď. Měla tvar hodně okousaného tubusu, skládajícího se z nesčetného množství válcovitých sekcí, které byly

navlečené na hlavní osu jako pravidelné kousky masa na špíz. Vepředu byl válec řídicí sekce, opatřený dvěma přechodovými komorami a samozřejmě můstkem s řídicími moduly. Další sekci tvořil obytný prstenec s osmdesáti metry v průměru, v němž se po celém obvodu táhl skleník, dlouhý čtvrt kilometru, sloužící jako zdroj potravy, kyslíku i odpočinku.

V ose obytného prstence se nacházel skladovací autobus, sahající až ke kyslíkovým nádržím, za kterými pokračovala strojovna, oddělená od skladiště dvacetimetrovou mezerou, ve které byla vidět jen průchozí osa lodi a čtyři spojovací nosníky, posilující pevnost konstrukce lodi. Za strojovnou se rozkládaly vpravdě obří válcovité vodíkové nádrže. Loď jich měla šest a každá z nich se dala odhodit do volného prostoru. Byly jedna jako druhá a se svými rozměry dvacet pět na sto dvacet pět metrů se určitě jednalo o největší nádrže na vodík, jaké kdy lidstvo postavilo ve vesmíru. I jejich společný objem, tři sta milionů litrů vodíku, byl dechberoucí.

Celou loď zezadu uzavírala anihilační komora, pohonné jádro lodi. Měla tvar pravidelné koule o průměru necelých sto metrů. Vzadu z ní vyčnívaly dlouhé ostny, sloužící jako manévrovací trysky a pionové sběrače energie. Celá loď měla stříbrný povrch posetý senzory, RCS tryskami, systémy pro zajišťování lan při venkovních inspekcích a v obytné sekci také bytelnými okny se slunečními a radiačními štíty.

Na skladové sekci seděly dva raketoplány, upravené verze horního stupně Perunu, vybavené výkonnými kofry, schopnými dodat energii na sestup a opětovný vzlet z povrchu těles s gravitační silou nižší než tři pětiny pozemské gravitace.

Dále na ní byl přilepený ještě tucet modulů, ze kterých se dala postavit těžební a výzkumná základna. Jednotlivé části vypadaly jako morbidně veliké bra-

davice, rovnoměrně rozmístěné po celé skladovací sekci.

„Je to strašlivé hovado,“ vydechl Arnold při pohledu z okna a ihned výhled patřičně zdokumentoval svým holopadem.

Líbila se mu politika firmy, která rozdávala platové bonusy za správnou sebepropagaci, a rozhodně nechtěl přijít o jejich nejvyšší hodnocení.

Laurien se vytrhla z kochání a vrátila se k řízení RCS trysek. „Tady Perun čtyři, přistáváme.“

Navedla Peruna k dokům a pak už jen kontrolovala automatickou dokovací sekvenci.

Ozvalo se cvaknutí zámků a hluk hydrauliky, vysušující kazetu s přípojkami do adaptéru stanice. Od tohoto okamžiku byly systémy lodě i stanice propojeny, od paliva přes kyslík až k elektřině.

Jak posádka vycházela z rakety do hangáru, ozval se vášnivý potlesk. Konstrukteři stanice se konečně setkali s těmi, kteří na spolehlivost jejich výrobku vsadili životy. Gratulovali osmičlenné delegaci lidské rasy a Marton, který jen kvůli těmto záběrům musel absolvovat karanténu a zdlouhavý start, to samozřejmě všechno pečlivě natáčel. Byly to velice dojemné záběry plné objetí, díky a Maryščiných slz. Atmosféru celé situace umocňovala chybějící gravitace, která dovolovala účastníkům vítacího rituálu poletovat volně po místnosti a vzájemně se zachytávat do pevných objetí.

Později si sjednal ticho vysoký, výrazně nosatý muž s delšími umaštěnými vlasy. Byl to Arnoldův otec, profesor Hrazdíra starší.

„Dámy a pánové, vítáme vás na konstrukční stanici. Rád bych vám ukázal tu hračku, co jsme pro vás postavili, ale už jste ji všichni milionkrát viděli na hologramech a maketách při vašem výcviku,“ zasmál se trochu nuceně profesor. „Navíc podle letového se tu ne-

máte zdržovat. Všechny systémy jsme vám otestovali, takže můžete bez obav nasednout a vyrazit na cestu, jen co proběhne přeložení nákladu z vašeho Peruna.

Hodně jsme se nadřeli, abychom vás dostali kamkoliv, kam vás jen vaše vlastní zvědavost zanese, a víme, jak daleké a nehostinné prostředí to může být. Proto jsme v rozporu se všemi regulemi, na kamerový záznam přijímám veškerou osobní zodpovědnost, vyhradili provozní čas jedné výrobní linky a vyrobili vám těchto osm pamětních lahví, které navrhli naši lidé zde na stanici. Komunikační oddělení v tajnosti kontaktovalo vaše příbuzné nebo přátele a vytáhli z nich váš oblíbený chlast, který pak naši kluci vyrobili při testování palubní molekulové tiskárny ve spolupráci s lidmi ze stavby skleníku.“

Tři muži připluli doprostřed chumlu s malou transportní plošinou, na níž byly pevně přichyceny papírové krabice, hustě popsané jmény a vzkazy konstruktérů. Každá krabice nesla jméno příslušného člena posádky, kterému byla věnována. Uvnitř se schovávaly modravé kovové lahve ve tvaru planety Země s vyrytými kontinenty a vyvýšenými horami a s hrdlem ve tvaru měsíce, posetým krátery.

„Jsou to dvoulitrovky, tak by vám to mělo nějakou chvíli vystačit, a kdyby náhodou ne, uvnitř špuntů je paměťový čip s receptem, jak si vyrobit další,“ mrkl na ně spiklenecky profesor. „Až budete tam někde daleko, připiňte si, prosím, i na nás, kteří tam s vámi nebudeme.“

Setkání skončilo. Technici se rozešli na svá místa a pomocní technici doprovodili posádku ke vstupu do útrob jejich nového domova. Profesor ještě na chvíli zastavil svého syna.

„Opatruj se, Arnie,“ řekl a do ruky mu vtiskl malou kovovou krabičku.

„Co to je?“

„To je tvůj děda Pavel. Byl to tak trochu blb a podivín. Chtěl, abychom ho po smrti spálili a jeho prach použili do přesýpacích hodin nebo vyšňupali na jeho trachtě i s pořádnou dávkou kokainu. Tvý babičce to přišlo nevhodný, tak jsme z něj nechali udělat diamant a vsadili ho jako ozdobu na ty přesýpačky. Vezmi si ho s sebou a vypuštěj ho někde, kde mu bude dobře.“

„Děda?“ špitl zaskočený Arnold. „Ty mi dávaš na cestu dědu? Tos mi nemohl koupit třeba snickersku?“

Startovací hodiny ukazovaly poslední dvě hodiny do předpokládaného odletu. Většina posádky byla na můstku, ale někteří zavítali do jiných částí lodě.

Richard Seyfer, specialista na životní prostředí, obhlížel skleník a kochal se více než rok rostoucí hydroponickou zahradou, nezbytnou pro recyklaci kyslíku a sloužící zároveň jako vítaná podpora jídelníčku. Hlavní obytný prstenec měl v průměru osmdesát metrů a na šířku téměř dvacet. Skleník tak mohl mít na vesmírné měřítko skutečně úctyhodný rozměr dvě stě padesát krát osm metrů a zabíral střední část obou dvou pater obytného prstence. Působil tak vlastně jako bulvár a promenáda rozdělující pokoje, laboratoře, kuchyni, jídelnu, sklady jídla, tělocvičnu, obývací pokoje, konstrukční místnosti a další vybavení.

Richard proploval skleníkem, kontroloval vzrostlé kapradiny i záhonky s mrkvemi a rajčaty, sem tam nakouknul do místností, lemujících cestu podobně jako krámky v italských přímořských letoviscích. Všechno vonělo panenskou novotou, každý přístroj se leskl a čisté pravidelné stěny působily tak precizně, až se lidský mozek vzpíral uvěřit, že nehledí na počítačovou simulaci. Teď to byla opravdová realita. Po té nekonečně dlouhé době příprav se sen zhmotnil.

Kromě toho, že se staral o podporu života, měl během mise také funkci lékaře. Navíc se sám pasoval do role palubního filozofa. Tvrdil, že na to má nárok, neboť je nejstarším členem posádky a jediným, kdo už má šediny.

Svižně doplachtil chodbou až k ošetrovně. Uvnitř stálo osm nejmodernějších automatizovaných biokapslí, které dokázaly zcela bez vnější pomoci diagnostikovat zranění a samy provést většinu myslitelných operací. Samozřejmě, pro případ, že by úplně selhal rozvod elektřiny, byly vybaveny bateriemi, a kdyby náhodou selhalo naprosto vše, například vlivem elektromagnetického pole, byl ve vedlejší místnosti ještě staromódní operační stůl s chirurgickým vybavením.

Maryška a Arnold mezitím oživovali strojevnu a přebírali kontrolu nad jednotlivými systémy, jejichž ovládání převáděli na své elektronické náramky, dovolující jim vzdálený přístup a správu klíčových systémů.

Na lodi se ještě motala spousta personálu stanice, který prováděl poslední úpravy a další dodatečné kontroly. Nikdo nechtěl nic zanedbat a zapsat se tak do historie jako lajdák, jehož opomenutí zničilo první soběstačnou meziplanetární misi lidstva.

Pak se objevil Marton s kamerou v ruce.

„Ahoj,“ pozdravil je jednou rukou a sklopil kameru k zemi, aby tak dal jasně najevo, že není spuštěná. „Nedali byste mi ještě poslední rozhovor?“

Maryška se na něj podívala jako na malé dítě prosící ještě o jednu sušenku. „No tak dobře, ale musí být krátký. Máme docela napilno.“

Mladý Arnold se ani neobtěžoval s odpovědí, místo toho si udělal rychlé selfie s Martonem v pozadí a ihned to odeslal přes staniční komunikaci na sociální síť s tagem: Příprava na poslední rozhovor, všichni sledujte!

„Tak dík,“ zazubil se reportér a zapnul kameru.

„Sledujete poslední živý vstup z paluby lodi Michiel de Ruyter. Zbývají asi dvě hodiny do odletu a já tu mám inženýrku Furianovou a doktora Hrazdíru. To oni se budou starat o hladký chod strojů na lodi, pomíne-li doktorku Dillenovou, která se vám stará o počítače, a profesora Seyfera, specialistu na podporu života. Tím nejdůležitějším komponentem lodi je samozřejmě motor. Můžete nám vysvětlit jeho funkci, když jsme přímo zde, v podstatě v jeho útrobách?“

Maryška rychle pokývala hlavou a spustila: „Tak základním motorem lodi je samozřejmě anihilační motor s reakční komorou. Tento pohon byl navržen a ve své podstatě i sestrojen tady Arnoldovým otcem, takže by o tom asi mohl lépe mluvit on sám.“

„Tak tady,“ spustil Arnold a ukazoval na komplikovanou členitou strukturu vypadající jako kyberpunková turbína. „Tady sem se přivádí část vodíku z našich nádrží. To je kvarkový konvertor. Každá konvertorová buňka pracuje tak, že vezme atom vodíku a magnetickým polem jej tak rozechvěje, že se protony rozpadnou na menší částice zvané kvarky. Ty se snaží znovu sloučit v protony, ale tlak v komoře buňky jim to nedovolí. Komora však není úplně těsná a anti-hmotu propouští pryč. Takže jak se snaží kvarky utéct, mění své charakteristiky na kvantové úrovni.“

Zkrátka je to, jako by někdo do buňky konvertoru stříkal hmotu z našich nádrží a na druhé straně z toho vychází antihmota. Loď si tak nemusí vozit zásoby antihmoty pro pohon lodi. Stačí jí vodík a po cestě si kdykoliv, když je potřeba, antihmotu vyrobí. Tady ten drobeček za mnou obsahuje zhruba pět milionů konvertorových buněk a každá z nich dokáže vyrobit při nejvyšším zatížení dvacet triliónů atomů antivodíku za vteřinu. Což dohromady znamená zhruba sto gramů antihmoty za vteřinu.“

Marton uznale hvízdal. „Každou vteřinu?“

„Každou vteřinu,“ potvrdil Arnold. „Energie se získává reakcí hmoty a antihmoty v reakční komoře a tryská ven magnetickou tryskou. Část záření zachycuje sběrač, který odebírá přebytečnou energii a vrací ji do systému v podobě elektřiny, nutné k napájení supermagnetů. Ty chrání plášť komory před reakcí uvnitř. Celý proces je tak efektivní, že jakmile běží, není potřeba přidávat z venku žádnou další energii. Jediné, co mizí, je samozřejmě vodík. Ten při plné záteži mizí rychlostí sedm set kilogramů za hodinu. To je, počkejte chvíli...“ počítal v duchu Arnold, „nějakých tři a půl roku nepřetržitého provozu.“

Do záběru volně vplula Maryška a poslala vzdušnou pusou do kamery: „Samozřejmě Arnold nezmínil, že se vodík používá i do manévrovacích trysek a na výrobu vody slučováním s kyslíkem, pokud by nám voda chyběla. A potom také pro provoz Perunů a na nouzové zážehy. Ty mají tisíckrát vyšší spotřebu.“

Reportér nastavil kameru zpět na mladého inženýra. „A kde vezmete energii, když anihilační komora nebude v provozu?“

„O to se stará fúzní reaktor, taktéž používající jako palivo vodík. Je to takový startér, který nakopne celou reakci a ta už si potom jede sama o sobě.“

Marton odložil kameru. „Omlouvám se, cítím se jako malý kluk, ale je to tu opravdu nádherné. Ty hologramy nedokáží vystihnout skutečnou atmosféru.“

Maryška se chápavě zasmála a nervózně na Martona pomrkávala.

„Byla to pro mě čest moct tady být s vámi,“ přiznal se ještě horlivý dokumentarista a potřásl si s nimi na rozloučenou rukou. Když odlétal průlezem ven ze strojovny, snažil se v letu neuměle salutovat. Málem si u toho přerazil hlavu o okraj průlezu.

„Šašek,“ chechtala se Maryška a vrátila se k práci.

„Dost možná to byl poslední člověk mimo posádku, se kterým jsme si kdy podali ruku,“ zahloubil se Arnold. „Nečekal bych, že to teda kdy řeknu, ale asi na mě jde nervozita.“

„Neboj se,“ uklidňovala ho Maryška. „Odvedli jste s otcem dobrou práci.“

„No jo, máš pravdu, budeme v cajku. Je to prostě jen všechno takový osudový. Když si představím, že můj děda lezl po střechách a zapojoval internet, připadá mi úplně nepatřičný najednou být jedním z osmi nejsledovanějších lidí na planetě.“

„Vždyť tebe fanoušci baví, ne? Máš pozornost přece rád.“

„To jo,“ přikývl Arnold a aby odvedl pozornost od choulostivého tématu, spustil ještě jednou zcela zbytečnou diagnostiku ovládacího pultu kvarkového konvertoru.

Strojovna byla největší a zároveň nejhluchnější místnost na lodi. Protože se nacházela v samém jejím středu, nemohla zde být pomocí rotace simulována gravitace a pracovat se tak muselo v beztížném stavu. Konstrukteři museli slintat nad možnostmi, které nulová gravitace poskytovala. Spousta obrazovek a řídicích mechanismů, stejně jako přístupových portů a servisních průlezů, byla roztroušena po všech stranách válcovité místnosti, jejíž střed zabírala izolovaná komora fúzního reaktoru. Necelých třicet metrů dál směrem k zádi strojovna končila kvarkovým konvektorem, do jehož ovládacího pultu Arnold právě zadával zbytečné rozkazy, ve snaze vzdálit se svým úzkostem.

„Nesnesu představu, že bych byl sám,“ špitl nakonec a aby zabránil dalším otázkám, přesunul se přesně vypočítaným odrazem k pultu umístěnému vysoko nad hlavou Maryšky.

Apolo se zavrtěl v kapitánském křesle na můstku a nervózně pozoroval malé bytelné okénko, za nímž rozeznával konstrukční jeřáb stanice. Rotace této sekce zatím neprobíhala, a tak se venkovní obraz neměnil.

„Apolo?“

Nevnímal volající hlas. Byl pořád pevně zahleděný do obrazu venku. Myslel na všechno, co mu řekli Nejvyšší. Cítil, že se ženou do pořádného maléru.

„Apolo!“ zařval hlas znovu.

„Co je?“ otočil se podrážděně.

Byla to Laurien.

„Volá stanice. Neslyšels je?“

„Ne, promiň,“ omluvil se smířlivě.

„*Tady konstrukční stanice, slyšíte mě? Máte tam nějaký problém?*“

„Tady Apolo Magellan. Vše je v naprostém pořádku. Jen se tu ještě... kocháme.“

„*V pořádku, kapitáne. Přišlo povolení z letového. Jsem hrdý, že vám mohu oznámit, že tímto přebíráte kontrolu nad lodí. Vedení ABMC chce potvrdit váš letový kurz.*“

Apolo vážně přikývl.

„Směr Jupiter se zastávkou v pásu asteroidů, přesně podle letového plánu,“ oznámil do komunikátoru a kývl na Laurien.

Ruce pilotky se roztančily po pilotním pultu jako po klavíru během vrcholného čísla koncertu. Působila plně koncentrovaně a zároveň vnitřně vzrušeně. Tohle muselo být přesně to, co od života očekávala, pomyslel si Apolo. Ta absolutní kontrola nad obří lodí vydávající se do neznáma.

Laurien spustila umělou inteligenci lodi a hned ji oslovila. „Slyšíš mě, Michiele? Můžeme jít na to?“

„*Ano, majore Kuiperová.*“

„Výborně. Pouze RCS tah, dej mi třetinovou sílu trysek a zobraz mi trajektorii.“

„Zobrazuji, majore Kuiperová.“

Malé trysky, roztroušené po trupu lodi, začaly pod tlakem vypouštět přesně odměřené porce vodíku a rozhýbaly tak největší umělý kolos, jaký kdy brázdil sluneční soustavu. Pomaličku, metr za metrem, se vysouval z tubusu s RCS tryskami šlehajícími na všechny strany.

Paprsky slunce osvětlily velitelskou sekci a s ní i umělecky vyvedený nápis ESS: Michiel de Ruyter.

Loď byla volná.

„Nastavuji trajektorii podle letového plánu, planетка Pallas. Držíme se plánu, nebo si trochu vyhodíme z kopýtka?“

Apolo pozoroval malým oknem Zemi. Měl překřížené ruce na prsou, jako by se snad chránil před zimou. To však nebyl ten důvod. Vždy si překřížil ruce, když se cítil nervózně.

„Musíme otestovat systémy, dokud jsme blízko Země,“ promluvil. „Takže chceme krátký, ale silný zážeh.“

Laurien přikývla a zadala Michielovi vypočítat různé varianty délky a intenzity zážehů. Jak je průběžně počítač vypisoval, studovala je a zadávala dodatečné parametry, zpřesňující požadavky.

„Takže stoprocentní zatížení anihilační komory, spotřeba paliva čtvrt setiny procenta, budeme tam za třicet šest dní.“

„To nezní špatně,“ Apolo se otočil na zbytek osazenstva můstku. „Co říkáte? Měsíc a něco k Pallas, to si akorát zvykneme na nový domov.“

„Jak dlouhá bude doba zážehu?“ zeptala se Elizabeth.

„Šedesát pět minut, konečná rychlost šedesát osm kilometrů za vteřinu,“ odpověděla Laurien.

„Bože, vyklepou se mi střeva ven!“ kvíkla Elizabeth.

„Dobrá, Aniko, ohlaste, prosím, letovému, že provedeme jeden krátký zkušební zážeh a po kontrole všech systémů budeme pokračovat šedesátipětiminutovým zážehem,“ pak se opět naklonil k interkomu. „Celá posádka, připravte se na zážeh anihilačního motoru. Nezapomeňte se pevně připoutat.“

„Tak to spustíte,“ kývl Apolo na Laurien a ta stiskla tlačítko.

Přesně v tom okamžiku učinila řízená anihilační reakce z ESS: Michiel de Ruyter největší pohybující se objekt, v jehož útrobách kdy byli lidé. Přetížení vmáčklo posádku do sedadel a loď během tří vteřin opustila blízkou orbitu Země.

„Sbohem,“ šeptl Richard se zavřenýma očima.

Po krátkém zkušebním spuštění motorů měli akorát tak dostatečnou rychlost, aby se vymanili z gravitačního působení Země.

Přišel čas na hlavní zážeh.

I přes protesty některých členů posádky nakonec Apolo nařídil, aby si šla polovina odpočinout do biokapsle. I když chtěli být všichni přítomní, někdo musel zůstat čerstvý, aby mohl první směnu časem vystřídat. Posádka se v povinnostech zkrátka musela točit, a to znamenalo jít teď spát a nechat si popřát na dobrou noc od sedativ, které s jistotou pomohly i těm nejvíce nervózním zamhouřit oči a nevnímat otřesy způsobené probíhajícím zážehem.

Apolo seděl ve svém křesle a snažil se překonat vzrůstající nenávist k pásům, které se mu už hodinu a půl snažili uříznout vibracemi prsní svaly. Potřeboval od-

vést pozornost jinam a přetrpět těch posledních pár chvil.

„Jak to jde na zádi, Maryško?“ zavolal do interkomu.

„*Ještě další hodinu a bez problémů vám vyklopím, že jsem čarodějnice a rajtovala jsem na trojzubci samotného Lucifera, do prdele!*“ ozval se rozčilený hlas.

„*Nemohl by to přece jen zvládnout Michiel sám?*“

„To nejde. Znáš protokoly. Je to moc riskantní. Musíme tu být pro případ krize.“

„*Jak dlouho ještě?*“

„Deset vteřin.“

„*No sláva! Na další lodi už to musí nějak vychytat. Tohle je hrůza.*“

„Nezapomeň, Maryško, že jedeme v podstatě na plný výkon.“

Vibrace ustaly a bezpečnostní pásy přestaly utlačovat Apolovo svalstvo.

„*Na plný výkon kvarkového konvertoru, ale ne na plný výkon komory,*“ ozvalo se po chvílce s úlevou v hlase z reproduktoru. „*Mohli bychom vyrobit dopředu do zásoby nějakou antihmotu pro případ nouze.*“

Apolo se začal odpoutávat ze svého křesla. „Dokud nebudeme mít jistotu, že vše pracuje, jak má, nebudeme na lodi skladovat antihmotu. Stačí krátký výpadek v dodávce proudu do sítě a vybuchneme silou desítek tisíc jaderných bomb.“

„*Jo, jako moje poslední muffiny,*“ vzdychla Maryška. „*Vše je tu v pořádku. Jdu vzbudit Arnolda a dát si oddech.*“

„Počkej s tím, prosím!“ Většinou profesionální a chladný Apolo lehce zrudnul. Narůstal v něm tlak. Zhluboka se nadechnul, aby uklidnil hlas. „Potřebuji, abys udělala podrobnou diagnostiku. Nechci to nechávat na Hrazdírovi. Mohl by něco přehlédnout.“

Nastala nepříjemně dlouhá odmlka, naznačující, že se jeho rozkaz druhé straně moc nelíbí. Apolo pře-

mýšlel, co dodat, aby techničku přesvědčil. Naštěstí nemusel.

„Dobrá, udělám to, ale pak už chci volno!“

„Děkuju, já mezitím vzbudím ostatní,“ odpověděl jí Apolo a odrazil se do středu můstku. Když proplouval světelným kaleidoskopem navigačního hologramu, přemýšlel nad těžkým břemenem tajemství, které musel nést na bedrech sám. Už se těšil, až tomu bude jinak. Odrazil se od madla, trčícího ze stěny, a udělil si tak směr přímo do průlezu vedoucího k osově chodbě. Zachytil se dalšího madla a zkušeně se odrazil kupředu. Když zkontroloval bezpečnost svého plachtění, vytáhl ze své kombinézy tablet a začal jej studovat.

Byla na něm chemická směs, kterou bylo potřeba namíchat. Rychle ji prostudoval a schoval přístroj ještě dřív, než narazil na další madlo. Nacházel se téměř v polovině skladovací sekce a kolem něj byly čtyři koridory vedoucí do obytného prstence, kterým se říkalo loukoťové chodby. Vybral tu, která vedla nejbliže ošetřovně, a znovu se odrazil.

„Michiele?“ promluvil k počítači.

„Ano, kapitáne?“

„Jak je na tom diagnostika anihilačního pohonu?“

„Inženýrka Furianová je asi v deseti procentech. Mám jí něco uzkávat?“ odpověděl ochotný medový hlas.

„Ne, to je v pořádku,“ odmítl Apolo a ještě jednou se odrazil od žebříku v loukoťové chodbě. Když byl dostatečně daleko od středu, kde na něj již působila odstředivá síla, žebříku se pevně chytil, smykem přetočil tělo nohama napřed a vyplul na vnitřní palubu prstence.

Když dopadl na podlahu, uběhlo sotva třicet sekund od okamžiku, kdy opustil můstek. Holt dekáda strávená v nulové gravitaci se nezapře. Ostatním by taková cesta zabrala minimálně dvě minuty, možná i víc. On

si po cestě stihl ještě nastudovat, co má přesně připravit.

Vstoupil na ošetrovnu a prohlédl si řadu osmi biokapslí, kterým se kvůli jejich tvaru slangově říkalo vajíčka.

„Michiele? Stav diagnostiky?“

„*Dvacet pět procent, kapitáne.*“

Pro kontrolu si ještě jednou přečetl postup přípravy séra a poté přistoupil ke skladovací skříni léků. Vzal potřebné suroviny a vložil je do farmaceutické míchačky. Když stroj přestal pracovat, zkontroloval parametry složení výsledného produktu se svým receptem.

„Stav diagnostiky?“ houkl na Michiela.

„*Devadesát procent.*“

Rychle napustil sérum do injekční kapsle, vynadal ji z přístroje a zapnul samočistící proces. Po cestě zkontroloval, jestli nezanechal žádné bezprostředně viditelné stopy u skříně s léky. Když zjistil, že je vše v pořádku, přemístil se k biokapsli s Elizabeth.

Otevřel zadní kryt zásobníku léků a vložil kapsli dovnitř. Na vedlejším displeji nastavil okamžitou aplikaci.

„Stav?“

„*Diagnostiky, kapitáne?*“

„Ano.“

„*Právě skončila. Chcete zobrazit výsledky na svém holopadu?*“

„Ne,“ řekl Apolo a netrpělivě čekal, až se jím připravené sérum aplikuje. Odhadoval, že Maryšce bude trvat tak dvě minuty projít výsledky a další tři minuty sem přijít.

Konečně biokapsle oznámila aplikování séra přímo do žíly Elizabeth.

Apolo ihned začal zadávat další povely. Druhou rukou mezitím vytáhl prázdnou injekční kapsli ze

zásobníku. Když byl hotov, zavřel kryt a rychle strčil kapsli do myčky použitého materiálu. Nejjednodušší pro zametení důkazů by bylo ji vyhodit, ale tady na lodi se recyklovalo úplně vše a s vyhazováním odpadu se moc nepočítalo. Nejbližší přechodová komora byla v karanténě a tu by použít nestihl. Počkal, až se nádoba umyje, a uklidil ji zpět k farmaceutické míchačce.

„Michiele?“

„Ano, kapitáne?“

„Aktivuj protokol Strážci osudu a vymaž záznamy z biokapsle pět přesně od okamžiku jejího posledního uvedení do provozu.“

„*Protokol aktivován, záznamy smazány.*“

„Dobrou noc, Elizabeth,“ zašeptal Apolo a již bez stresu a spěchu zadal povel k probuzení Laurien a Arnolda.

Středoevropská pustina byla tento den krásnější než obvykle. Mraky se na pár hodin rozešly a pustily na povrch mdlé sluneční světlo, které jen s obtížemi procházelo prachem v atmosféře. Vítr ustal a přestal po planinách honit ledové krystalky, převracet sněhové duny a halit krajinu do neproniknutelného závoje sněhové bouře. Dnes tu byl klid a mír.

Skupina sněhových mohyl, vystupujících z rovné planiny, působila jako rozvlněná hladina bouřlivého moře, zmražená v čase a zapadaná nikdy netajícími vločkami sněhu. V tom nadpozemském tichu a míru by nikdo nehádal, že pod závějsi se nachází jedno ze starých měst, kde ještě před půl stoletím žily statisíce lidí, řešily malé i velké problémy a snily o budoucnosti.

Ty sny, stejně jako ta budoucnost, již nikdy nenaštane. Celá civilizace byla sražena válkou a následnou

nukleární zimou. Z lidských stavení staly se jen sněhem přikryté mohyly a z lidí samotných jen navždy zmrzlá těla, pohřbená někde tam dole.

Jen pár lidí přežilo, pár posledních, a jedním z nich byla Elizabeth, stojící na křídle vznášedla, dalekohledem pozorující pohřbené město, chráněná oblekem připomínajícím skafandr. S odklopeným hledím ji mráz bodal do tváře a ani kožešinová vystýlka neposkytovala dostatečný pocit tepla.

A to bylo dnes krásně. Dokonce to byl tak nádherný den, že poprvé za několik let mohla venku odklopit helmu a nadechnout se vzduchu, který nikdo desítky let nedýchal.

„Gaio? Slyšíš mě?“

„Ano, *Elizabeth*,“ odpověděl poslušně počítač příjemně podbízivým hlasem.

„Myslím, že jsem to našla,“ usmála se dívka a zasněně hleděla skrz dalekohled na mohyly v dáli. „Zkontroluj pozici s navigačním počítačem.“

„*Kontroluji, Elizabeth. Dle navigačních satelitů jsi skutečně na místě jaderné elektrárny Dukovany.*“

„Výborně,“ usmála se Elizabeth. „Tak rychle najdi sklad paliva, ať se můžeme vrátit na základnu.“

Naposledy se nadechla čerstvého vzduchu a spustila hledí, aby ochránila líčka před mrazem.

„A probuď doktora Vernara. Až přivezu zpět palivo, budeme moci zprovoznit další skleník, tak ať je základna připravena.“

„Ano, *Elizabeth*.“

Vykročila směrem do holé pustiny.

Provázel ji divný pocit v podbřišku. Jako by ji někdo lechtal jemným pírkem uvnitř břicha. Zastavila se a prohlížela si svůj skafandr. Pocit sílil a přecházel do neodbytného pálení.

„Gaio? Něco mi je,“ začínala dívka panikařit. „Mám něco s oblekem.“

Zatočila se jí hlava.

Měla pocit, že padá, ale kolem ní byla jen temná a černá prázdnota. Cítila se sama, opuštěná a vyvrhnutá. Obklopoval ji jen ten chlad, prolézající až do nitra každé kůstky v jejím těle. Její mysl byla vmáčkнутá mezi dvojicí mlýnských kamenů. Sykla bolestí a ten zvuk, který vydala, zůstal zamražen vedle ní, navěky zhmotněný a již navždy neměnný.

Nevěřicně zírala na surrealistické zhmotnění pocitu bolesti a přitom ze sebe zářila světlo, prostupující tou temnou, chladnou matérií. Cokoliv, v co změnila mysl, zhmotnilo se vedle ní jako trocha roztaveného olova vlitého do ledové lázně.

Tma tála pod silou její mysli, ustupovala a schovávala se až za hranici pocítitelného. Nahrazovalo ji světlo, ozařující chladné nic kolem ní.

A v tom nic najednou spatřila obrazy. Viděla výjevy sebe samotné, zmražené v čase stejně jako její pocit bolesti. Plula prostorem a kolem se nacházely sochy s její podobou zachycující události, na které si nemohla vzpomenout. Pozorovala samu sebe, jak skáče na záda obrovské fialové chobotnici svírající ve čtyřech chápadlech divné nástroje. Viděla, jak stojí uprostřed chodby vykopané ve sněhu. Hleděla na sebe samotnou, jak řídí vesmírné vozítko skrz pole asteroidů, cítila sebe, jak prostupuje prostorem a časem, a nakonec obdivovala sochu vypadající jako veliký pomník z růžové žuly. V pozadí se leskla kupole kryjící moderní město. Kolem byl park plný dětí, dospělých i zvířat a onen samotný výjev ji zobrazoval oblečenou v bojové kombinéze, s velkou zbraní v ruce, stojící na miniatuře planety.

Na glóbu stál nápis:

Na památku Elizabeth Vegy, té, jež položila život za svobodu kolonií. Nikdy nezapomeneme.

Obraz se rozpohyboval.

Malá dívka se dvěma blondatými copy přiběhla k pomníku a položila k planetě veliký věnec z květin. Pospíchal za ní její otec.

„Ještě zapal svíčku, miláčku,“ připomněl jí.

Malá dívenka chvíli zápolila se zapalovačem a nakonec rozsvítila svíci, kterou pečlivě umístila do středu věnce.

„Správně,“ pochwálil ji otec.

„Až vyrostu, budu taky Elizabeth Vega.“

„To nejde, miláčku. Vega byla jen jedna, ale můžeš se stát jinou hrdinkou a mít tu svou sochu hned vedle ní.“

Holčička tvrdohlavě zavrtěla hlavou a otočila se přímo na Elizabeth, plující prázdným prostorem okolo. „Ne, je tady a pozoruje nás. Já budu další Elizabeth, ale teď ještě ne. Musí jít a najít ten správný kauzální nexus.“

Překvapená Elizabeth sebou cukla a výjev se rozpadl.

Rozhlížela se na všechny strany a hledala něco dalšího, zmatená a ztracená, doufajíc v nalezení nějakého zachytného bodu, podle kterého by se mohla v prázdném ničem navigovat. Nedokázala pochopit, kde se to nachází a co se kolem ní děje. Je snad mrtvá? Hlavou se jí honily myšlenky jedna přes druhou.

Konečně spatřila světlo. Byl to další výjev, ale míjel ji ve vysoké rychlosti. Snažila se po něm sáhnout a zachytit se zmražené vzpomínky, ale to, co viděla, ji donutilo zase stáhnout ruku zpět. Výjev ji zachycoval ve vesmírném prostoru, obklopenou zářícím světlem. Vypadala jako anděl, razící si cestu prostorem, a kolem ní byla hejna podivných fialových tvorů, halících se do prašných mračen. Sváděla s nimi bitvu a na první pohled u toho velmi trpěla.

Sousoší zmraženého okamžiku uteklo někam dozadu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ve stínu Jupitera***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.